

Алесь Разанаў

**Воплескі даланёю
адною**

Пункціры

Мінск / Логвінаў / 2010

978-985-6901-74-7

© Разанаў А. С, 2010

© Выдавец Логвінаў І. П., 2010

*

Да самага воблака ўзняўся
грудок,
а траве ахвота
яшчэ вышэй.

*

Барона закаркала,
дрозд засвіцеў:
с в а е
у горадзе незнаёмым.

*

Нататнік змакрэў:
набраўся
уражанняў ад дажджу.

*

Ці высакосны, ці просты —
што мае
люты наўме?
Зазірае
у шчыліну месяца сакавік.

*

Снег адступае —
займае
траву наступнасць.

*

Колькі гадзін да вясны —
на пальцах
лічыць вярбіна
і лічыць вяз.

*

Лес весялее:
вясна
вясткуе аб наваселлі.

*

Двор у вачах:
з-за плота
дзівіцца вербалоз.

*

Давай пакатаемся!..
Грак
атабарыўся на таксоўцы.

*

Нешта а зловіцца!..
Хлапчукі
закінулі ў сажалку вудачкі –
дождж таксама.

*

Памыўся ўжо?!
Ззяе
над лазняй маладзічок.

*

Зазелянела вярба:
з азяра
цягнецца качка —
па пацалунак.

*

Нікога,
а ў кірсе
іграе арган:
я нехта?!

*

Згортваю карту:
вясна
ператрактоўвае краявіды.

*

У столькі прыгод –
уваходзіць
у горад дождж.

*

Разбілася шклянка:
віно —
лужына крыўды.

*

Штось мусіць успомніць?!.
У грамадзе
зялёнага быльніку
ссохлы.

*

Вясна на дварэ:
абмінаю
адтуліны ў падзямлю.

*

Срабрысцеюць гукі:
званіцу
азорвае маладзік.

*

З рукі ў руку –
перакладаю
камень у твор.

*

Самі развяжуцца:
вішня
у белых вузельчыках.
Красавік.

*

Між сказаным і невыказным
працяжнік:
з вакзала
вырушваецца цягнік.

*

Што абяцаецца — будзе!..
У грудзі
б'е сябе гром,
жагнаецца бліскавіца.

*

Нанова знаёмімся!..—
Зелянеюць
бярэзіна і сасна.

*

Спазняюся:
лічыць
кіроўца маршруткі рублі,
я — хвілі.

*

А швы залатыя!..
Вясна
шые шыкоўныя шаты
дубу.

*

Май на дварэ:
цвітуць
спевамі дрэвы.

*

Пакліканы ў будучыню —
ручай
радуюць перашкоды.

*

Варушыцца скіба —
мо хібы
вышуквае грак у раллі,
мо хлеб?

*

Свае!.. —
Акаляюць
аблокі гмах.

*

Гай зелянее:
у словы
просіцца верш.

*

Давай павітаемся!..
Прыкладаю
далонь да ліповых лісцінаў:
давай!..

*

У дзідах і ў ружах:
вядзе
дзень увесь год
да вежы.

*

Мара ўсміхаецца —
твар
падставіла сонцу вясноваму
маладзіца.

*

У лужынах:
дождж
выроўнівае дарогу.

*

Можа, спаткаемся недзе?!
Кладу
кашулю і швэдру ў кантэйнер:
можа...

*
Мяняемся сонцамі!..-
Маладую
ўгаворвае леташняя трава.

*
Кажа - а што?!.
Выходжу
па тлумачэнне:
дождж.

*
Пацэліла ў самую кропку!..
З вярбы
сарвалася кропля:
кругі на лужы.

*
На сёння:
у дзядэмы
аздобіў пупышкі
снег.

*
Акраец нічыйнага шчасця —
з-за хмар
вынырвае месяц:
наце!..

*
Складаецца верш —
краявід
угадвае словы.

*

У вываратнях:
віхура
атабарылася ў бары.

*

Цепліцца свечка:
спяць
з усмешкай цюльпаны.

*

Спыняецца і ад'язджае
цягнік:
тойсамы
усюды дождж.

*

Ад незнаёмкі:
абходжу Брэмен
з ружаю на грудзях.

*

Збіраюцца хмары:
будуе гром
нанава горад.

*

Каму пацалунак,
каму ласунак,
а разам
паразумење:
ружа і чмель.

*

Крыніца:
ў прыгоршчы
зачэрпваю глыбіню.

*

Змяркаецца:
пераходзіць
дарогу лес.

*

Не бачылі?!.
Выставіў крот
свой андэрграўнд
на агародзе.

*

Без сёння:
бяссонне глядзіць
у ноч.

*

Бачацца з вечнасцю —
у сустрэчы
воблака і гара.

*

Тут плавала,
там шкандыбала —
качка
ляціць па-над берагам
і па-над ракой.

*

Шматкроп'е і клічнік:
паклікаў
маланку дождж.

*

Стукае дзяцел –
тлўмачыць,
хто яна й што,
сасне..

*

Не мае айчыны?!.
Лагчынай
сунецца постаць —
ад аблачыны.

*

Рака адступаецца —
сквар
дол латае і цыруе.

*

Усюды набыўся:
дождж
вядуць ручаі —
дадому?!.

*

Набраў і нясе бярэмак
пылу віхор:
у дакор –
мо некаму?!.
Мо нікому?!.

*

Варушыцца купіна:
мурашы
на кірмашы —
у лета.

*

Залева:
у Шпрэвю
пльвучь дамы.

*

«Любіш мяне?!» —
Дзядоўнік
скубе каза
і ківае.

*

Мусіш дагнаць?!
Ручай
спяшаецца за залевай.

*

Люляецца —
выхваляецца
лодка прад берагам,
што пльве.

*

Ну хто што паклаў тут?
Сабака
абнюхвае шапку
у жабрака.

*

Туды і сюды:
над затокай
гушкаюць ластаўкі
вышыню.

*

Не ўсё яшчэ?!.
Лічыць
іглічыны на яліне
дождж.

*

Убачыў на ходніку грош,
дакінуў другі:
ў набытак.

*

Гутараць між сабою
дзе маладзіцы,
праходжу
між імі: х т о ?!.

*

Штось выпільноўвае?!.
Заплыла
пляміна ў лужу.

*

Рэха — басяк:
сабака
латае брэхам плот.

*

Заварушыліся дрэвы:
далечыню
вядзе навальніца.

*

Паклалася вулачка
ручніком,
а камяні пірагамі:
хадзе дарунак.

*

Лета.
З кашулі
здзьмухваю мураша –
у лета.

*

Датворвае створанае?! –
Змывае
сляды і абліччы
дождж.

*

І тут пабудзе,
і там —
дзяўчына:
позіркі — матылькі.

*

П'янее:
вада
падае вадаспадам.

*

Выйшаў удзень,
а вярнуўся ўначы:
«Дзе быў?!» —
пытаетца ціша.
Нанова дома.

*

І я з ёю быў!..
Іду
слядамі ўчорашняй навальніцы.

*

Голас — ружанец:
па пацэрках раздае
качка-крыжанка
сажалку качанятам.

*

Спёка:
у сонца
павелічальнае шкло.

*

Ручай, выручай!..
Дадому
знаходзь дарогу.

*

Сялюся ў мінулае —
гліна
пытаетца: «Назусім?!»

*

У пышках —
хвіліны
узважаюць год:
хваіна.

*

Пакінутая —
з акна
дзівяцца поцемкі,
з поцемкаў нехта:
хата.

*

«Шно думаю — тое кажу!..»
Зіхаціць
хмара маланкай.

*

З сумкай у левай,
з пакетам у правай —
вядзе
з рынку спадарыня раўнавагу.

*

Трыганаметрыя нетраў:
дзве елкі
трымаюць адну сасну.

*

«Вось яны, змоўшчыкі!..» —
Бура
абрушваецца на валуны.

*

Смутаг адсоўваецца:
з акна
ссоўваю занавеску.

*

Па самае горла:
ўвайшлі ў раку
гарлачыкі і чалавекі.

*

Знесла і хваліцца
«Ікэбана!..»
курыца:
яйка і агуркі.

*

Вуліцу й пляц увішна
вечермяце:
ідзе
спадарыня навальніца.

*

Удзень авадні,
увечары камары,
а конь
пасвіцца: лета.

*

Круціцца кола:
вяслуе
ў пачатак млын.

*

Зацемка вечнасці:
засынаю
з цменам пад галавой.

*

Адсюль і датуль —
бліскавіца
апытвае хмары:
«Ці вы са мной?!.»

*

Гуляюць у карты
ў карчме дзецюкі:
на плячах
тузамі татуіроўкі.

*

Сцежка, што не варочаецца —
з гары
сцелецца ручаіна.

*

Нешта яшчэ недаздзейсніў?!
На неба
вяртаецца маладзік.

*

Падаю —
падаю
руку то сасне,
то дубу.

*

Апала вада:
ў стаўку
варушацца людзі і рыбіны –
раптам.

*

Вогнішча:
цэпра
частуецца лустамі
светлыні.

*

Абрынулася яліна:
галінам
у смутак,
карэнню ў жах.

*

Здаюцца бутэлькі.
Дождж
пытаецца ў кожнага:
«Хто апошні?..»

*

Сярэдзіна лета:
заходзіць
дарога за небакрай.

*

На слупе адною
нагою —
бацяп
высноўвае формулу
раўнавагі.

*

Вартуе вароты трава:
у бязлюддзя
знаёмы твар.

*

Вулачка блытаецца
у даўніне:
шурпаты
у дрэва дотык.

*

Наставіла стрэшку далонню —
ці ёсць
хто-небудзь дзе-небудзь:
хата.

*

У яблыках:
гром
прад яблыняй падае
на калені.

*

Два воблікі
вымкнулі з грамады
і зноўку ў ёй зніклі —
спакутаваны і спагадны.

*

Укінуў кашулю ў раку:
цяпер
адступішся, спёка?!

*

Лес у люстэрках:
зрокі
хаваюцца ў каранях.

*

Хіба я сп'янеў?!
Паклаў
яблык на голаў сабе
вясковец.

*

Вагаецца кладка —
угадвае:
гэта ты?!

*

Смага-магніт:
вярбіны
хіляцца да ракі.

*

Ведае мэту:
камета
свідруе ноч.

*

Юрта на ўсіх
і на кожнага:
сонца
атабарылася на зямлі.

*

Услалася сцежка
саломаю:
смела
кладзіся, дождж!..

*

У полі імжа:
разгарнуўся
кветкай на быльніку
матылёк.

*

Якая вялікая!..
Чараціна
вагае цень.

*

Цягнік аддаляецца:
ростань
займела голас,
аблічча — далечыня.

*

З саломінаю:
нясу
ў руцэ падарунак ветру.

*

У заўтра:
зярняты
збіраюцца ў каласы.

*

Вагаецца вецце
за вокнамі і адтуль
таумачыць,
што тут утульна.

*

Выкопваецца:
пазіраюць
на бульбіны гусакі
і гусі звысоку.

*

Воплескі даланёю
адною:
лунае
кляновы ліст над зямлёй.

*

Згасае прастора:
з учора
свецяцца галасы.

*

Арэнаю ноч:
сірэна
узломвае немагу.

*

Сонца згарае —
пара:
вымаўляе
гара малітву.

*

Лета забралі
і адляцелі:
нудзьгуюць
без ластавак правады.

*

Начныя сядзібы:
дрэвы
чытаюць чыесьці сны.

*

Лепш позна, чым не...
Натую
літары пад ліхтаром.

*

«Не трэба мне гэткай
увагі!..» —
Ўцякае
ад ветру ліст.

*

Глеба і неба:
хмары
паклаліся на раллю.

*

Восень:
глыбее
позірк у азяра.

*

Параджуюцца:
бяруць
вечар вароны
нанач.

*

Складае карціну?
Скідае
у возера клён лісты.

*

Хоча сучешыць
з тым, што настала?!.
У далікатных
дотыках дождж.

*

Туман:
наваколле
уцягваецца ў нішто.

*

Падае лісце:
жаль
свеціцца воблікамі
жывымі.

*

Стракочуць сарокі:
дзеяць
кароткі дзень.

*

Хто тут?!.
Кладуцца на дол ціхмяна
чыёсьці сляды —
лісты.

*

Хай будзе, як ёсць?!.
Развяла
яблыня рукі:
восень.

*

Вечар журлівіцца:
жураўлі
ляцяць у чырвонья далячыні.

*

Блукае па пожны
засмучаны дождж —
спазніўся?!.
.

*

Спадае лісцё:
адымае
ясень імя сваё
ад сябе.

*

Цёмная плынь:
спыніўся
з кілімамі залатымі
на двух берагах
лістапад.

*
Ні там і ні тут:
нітує
наўколле дождж.

*
Эліта:
лістота
ляціць — застаецца
налета лес.

*
Шукаюць, што знікла?!.
Блукаюць
па вуліцах скразнякі.

*
Хочацца ў пару?!.
Ў тумане
нудзяцца венікі
і спадар.

*
У шэрані:
увабраўся
у княскія строі хмыз.

*
Пакінуты —
лістапад
просіцца ў кляштар.

*

Змяркаецца.
Рэцытуюць
гусі ў двары
псалмы.

*

Агністая —
да камяля
лістота памкнулася:
ах, вавёрка!..

*

Адважваюцца:
сняжынкі
вагаюцца над зямлёй.

*

Бадзяецца і хапае,
дзе выпадае,
пахі
вецеры горадзе:
згаладнеў?!.

*

Са снегу халявы,
падэшвы з лёду:
абула
даліна мае сляды.

*

Да студні тудою!...
Іду па ваду —
вёдры павадырамі.

*
Згалелі —
увышыню
дрэвы ўзнялі малітву.

*
Пустка за вокнамі:
адпускае
нехаця крама
пакупнікоў.

*
Мацуйцеся!..
Ў дрэўцы
ушчэпліваецца мароз.

*
Падае снег.
Даганяе
дзяўчына хлапца:
дагнала!..

*
То кручы, то прорвіны —
паўмярзалі:
іду па сваіх слядах.

*
І снегу насеялася,
і маладзік
прарэзаўся: ліхтары
ў бадзёрым настроі.

*

Трэцца рука аб руку:
так трэба, —
запэўнівае мароз.

*

Сцірае зіма
алфавіты:
напамяць
ведае верш рака.

*

Прыйшлі і пайшлі
жабракі, а кійкі
пакінулі:
умаляваўся
у палатно краявіду плот.

*

Ім абы ўпарціцца!.. –
Абураецца вецер,
вароты рыпяць.

*

Кланяюся:
на куп'і
рубінамі журавіны.

*

У полі сляды:
адліга
займела павадыроў.

*

Новымі ботамі
тупаціць
на ганку спадарыня:
дзякуй снегу!..

*

Скрыпае снег —
рыфмуе
некага і мяне.

*

Сабралася ў кроплі
і засяліла
наўколле сасну:
адліга.

*

Цвіці!..
Абняла
яблыню завіруха.

*

Прынеслі палонцы
качкі паклон:
з палону
вырвалася Няміга.

*

Думае месяц:
без дайпрычыны
спаўзае з пагорка
снег.

*

У снежным бязмежжы выспа
заплаканьх дрэў:
цішыня
ўздымаецца і ападае.

*

Сее жанчына
жвір на сцяжыну:
на голай
галіне грак.

*

«Не аддавай мяне!» —
Ля бярозы
сплаканы снег.

*

Туман у Сяльцы:
галасы
тое, што ёсць,
шукаюць.

*

«І як я тут апынулася?!» —
Крыга
асвойваецца ў стаўку.

*

Мусіш знікаць?
Набраўся
плямінаў снег.

*

Туды і сюды —
пераходзіць
кладка ўвесь дзень
ручай.

*

На скрыжаванні:
таумачыць ёсць,
дзе быў я,
дзе буду.

*

Што ні цягнік —
пераўлік:
хваіны
хаваюцца ў кругаверць.

*

Сюдой!..—
З-пад страхі
выторквае комін
палец.

*

Усюды наведаўся:
ветах
вандруе ўнаадварот.

Мае сябе — спявае
ручай,
а сумёт нямы.

*

Словы аціхлі:
у немату
стукае сэрца.

*

Ці ўсё разумееш?
Чытае дождж
зімовыя піктаграмы.

*

Мо сто, а мо дзвесце —
выйшлі
на вуліцу постаці,
каб увесці
некага ў весніцы:
плот.

*

Свае, ды высока:
сочаць
за мною бярэзіна
і сасна.

*

Мае ключы —
адмыкае
скалу ручай.

*

З кубачкамі —
пераходзіць
вулачку гаспадарыня:
пахне
кавай і цеплынёй.

*

Адолелі:
дзьмухаўцы
ўздымаюць з-пад долу
сонцы.

*

Мяняюцца месцамі
сосны і сны:
у белай
кароне гара
тамсама.

*

Кумкаюць —
з неба
сцягваюць жабы
дождж.

*

Развітваемца
і зноў
вітаецца вецер з сасной —
кахае?!

*

З вайны?!.
Валуны
гояць у рэчцы раны.

*

Вуліцы ў шыбінах:
піша
пальцамі пісьмы
дождж.

*

Заварушылася звіліна —
папаўзла
у багну вужака:
зноўку,
сцяжына, можаш ісці!..

*

Не рыбіны і не рыбак,
не жабры і не жабрак —
бутэлькі
мые ў рацэ дружбак.

*

Слуп светлы,
слуп цёмны —
нябёсы
ўгрунтоўваюцца ў зямлю.

*

Світае:
выходзяць
бярозы з лесу,
ўваходзяць
яліны ў лес.

*

Зрушыўся камень —
сцежку
паказвае некуды
нацянькі.

*

З клёкам у дзюбах:
клякочуць
на коміне —
ад самоты
лекуюць хату —
буслы.

*

Паверхня вагаецца:
вецер
з розуму зводзіць
траву.

*

Адчыненае —
хаваюць
у возеры горы
глыбачыню.

*

Пеўні спяваюць:
хвілі
расхопліваюць аўтамабілі
туды і сюды.

*

Мост у замках,
а рэчка
струменіцца —
па ключы?!.

*

Ва ўсе бакі вокі —
аблокі
у лета наймаюцца
ў пастухі.

*

Пад сподам гаспода:
вартуе
дрыгву аер.

*

Каб — кап:
капейка...
Капае лейка.

*

Вуліцы - рэкі:
у недарэкі
ўмалёўваецца трамвай.

*

З глыбіняў хвіліны –
дзяўбе
дзяцел хваіну.

*

Апрануга ў дождж –
ідзе
вуліцай прыгажуня.

*

У тварах імгненні —
мігціць
у цемры цыгарка:
н е х т а .

*

Смык і струна —
чараціна
гуляе ў гук.

*

На бруку адмеціны:
ўвышыні
ўсміхаюцца вішні.

*

З гуляння дахаты:
рака
вяртаецца ў рэчышча
вінавата.

*

Спыняюся:
прыгуляюся
спіной да яліны —
да вышыні.

*

Постаць з-за постаці:
у блуканне
уводжу лес.

*

Сцежка плыве.
«Сюдою
хадзі!..» — трыпутнік
абапал выслаў сляды.

*

Лішнія?!.
Акуляры
здымае ваяпан:
туман.

*

Схапілася:
з каранёў
выцягваюць яблыкі яблыню —
у сусветы.

*

З гарою?!.—
О так!..
З вадою?!.
Латак
язык паказвае спёцы.

*

Бераг у ценях —
плывуць вужы
возерам Доўжа:
ў галовах сонцы.

*

Трэскае сук —
вяду
у небяспеку прасеку.

*

Адліў і прыліў:
у камень
хавецца глыбіня,
у глыбіню — камень.

*

Свеціцца вецер —
здзімае
з бярэзіны прамяні.

*

Звоніць —
зжынае
бажніца час.

*

З нагі на нагу:
дамоў
вяртаецца вечар.

*

Дык уздымайся!..—
Драбіну
спускае з гары
ручай.

*

Імжа:
распльылася мяжа
між тым, што было,
што будзе.

*
Падае —
у падзеі
пытаецца: «Дзе я?»
ліст.

*
Некалі быў тут?!.
Згадкай
абмацваю зоркі
і камяні.

*
Парушаны —
мур
гутарыць нема
з некім.

*
Канаты святла:
з цемрыні
цягнуцца вуліцай
аўтамабілі.

*
Брава-выява:
ўвабраўся
ў мелодыю барваў
лес.

*
Прыгожая —
у абдымкі
вечер бярэ бярозу:
«Ляцім са мной!..»

*

Глыбокія вокны:
вачам
хочацца ўбачыць
Бога.

*

Некім пражыты —
сялюся ў дом
і высяляюся:
восень.

*

Не для цябе!..
Варона
ляціць да крыжа:
Рарон.

*

Рашае задачы:
і адымае,
і прыкладае
восень лісты.

*

Згорблены — па-над
гарою ветях
сланяецца: нешта
забыў, а што?

*

Ні долаў, ні высяў —
перамагліся:
кружляюць
арлы ў імгле.

*
Кропелькі неба
ў каменні —
ядловец
дзівуецца мне,
я — яму.

*
Жоўтыя вокны
у восені:
з-пад ілба
зырае месяц.

*
Вісяць у паветры
лісты —
масты
між тым, што было
і будзе.

*
Постаці-здані:
ўваходзіць
бездань у лістапад.

*
Туман:
ні аб чым
думае вечар.

*
Сонца цярушыцца,
свеціцца дождж —
змяшала
найменні восень.

*

Цёмныя страхі:
прарочыць
зіму рака.

*

У срэбры:
выносіць чарот
з вечара ў раніцу
ўзнагароду.

*

Застаўся —
пільнуе ў пустцы
зялёны палын
зіму.

*

Змяняецца гразь
на каменне —
мароз
паказвае розум.

*

Дні скарачаюцца:
ручайну
ўсцілае дно.

*

У шэрані схілы:
з'язджае
з высачыні зіма.

*

Скавалася азырына —
схавалася:
расхінае
вечер чарот.

*

Поле ўзарана:
ідзе з сяўнёю
снегу зіма.

*

Маё — і пярэчыць мне!..—
Ў рэчцы
шклянее лёд.

*

Уцелясняюцца —
усяляюцца
сны ў наваколле:
снег.

*

Варушацца цемра і бель —
бяру
ў павадыры завіруху.

*

Снег вьшаў:
па цаліку
вядзе самалёт
сцяжыну.

*

Снежань:
кунежацца
сосны ў сне.

*

І хто тут жывы?!.—
У лядах
чытае сляды
зіма.

*

Слізка:
за плот
трымаецца вецер.

*

Ідзі, куды хочаш!..—
Сцэле
кудаса снег:
Сялец.

*

Вякі спаравалі —
з маснічын
выторкваюцца сукі:
смалякі!

*

Сёння — не ўчора:
да новай
высновы з дуба
хіліцца ліст.

*
Я ад'язджаю,
ты не:
імгненні
нітуюцца ў гаману.

*
Увальваюся ў хвалу
з галавой:
завея
наставіла хорамаў
там і тут.

*
У высі ўзняліся?!
Бялее
на дахах снег.

*
Вечар зімовы,
дровы
гараць — замовы
шэпча ў гаршку адвар:
маю быць здаровы!

*
Навокал абрывы:
ў душы
вышукваю крылы.

2007-2009

© OCR: Камунікат.org, 2011 год

© Інтэрнэт-версія: Камунікат.org, 2011 год

© PDF: Камунікат.org, 2011 год

Разанаў, А. С.

Воплескі даланёю адною : Пункціры / Алесь Разанаў. - Мінск : І. П. Логвінаў, 2010. - 76 с.

ISBN 978-985-6901-74-7.

Кнігу склалі новыя пункціры (акупункціры) Алеся Разанава.

УДК 881.16 1.3-1

ББК 84 (4Бек)-5

Літаратурна-мастацкае выданне

Разанаў Алесь Сцяпанавіч

Воплескідаланёю адною

Пункціры

На вокладцы «Серп» з серыі «Функцыянальныя кантэксты» Алеся Разанава і Віктара Маркаўца